

BILLY BONES

MEGA MISSERS

van een

BLUNDER BRUGGER

#NerdAlert

Alexandra Penrhyn Lowe

MEGA
MISSERS

van een

BLUNDER
BRUGGER

#NerdAlert

Hoofdstuk 1.

B-Day = + : *

Zondag 31 augustus

Nog vijftien uur tot mijn eerste les en het blunderen is al begonnen: ik stootte net heel handig een vol glas cola om – recht in mijn nieuwe rugtas. Die ik voor de zekerheid al helemaal had ingepakt. Mijn wiskundeboek lag bovenop en ziet er nu uit alsof ik er van de zenuwen overheen heb gekotst of zo. Maar ik ben niet zenuwachtig. Echt niet. Al denkt mama van wel.

Ze zei dat naar de brugklas gaan een heel belangrijk moment in mijn leven is. ‘Er gaat heel veel veranderen, Susan...’ (Ze zegt alleen Susan als ze serieus of boos is, anders noemt ze me Suze.) ‘Intellectueel, emotioneel, lichamenlijk. Dat kan verwarrend zijn.’ Alsof ze me voorlas uit een voorlichtingsfolder voor tieners. Ze kreeg er vochtige ogen bij en aaide me over mijn haren alsof ik Ché was. (Ché is onze nogal kale chihuahua die we een paar jaar geleden op vakantie naast een vuilniscontainer zagen zitten met een briefje ernaast: ‘Adoptez, s’il vous plaît’.)

Mijn zus Femke zat er ook bij en zei: ‘Pfff.’ Ze voelt zich heel wat omdat ze twee jaar ouder is dan ik – en omdat ze (nog niet zo heel lang) borsten heeft. ‘Pfff’ is tegenwoordig haar

standaardcommentaar op alles. De hele vakantie heb ik niks anders gehoord, ook omdat ze continu chagrijnig was omdat mama en papa hadden besloten om een historische-stedentrip door Italië te maken. ‘Omdat Susan nu ook naar de middelbare gaat is het goed om zo af en toe jullie intellect te prikkelen,’ had mama gezegd. Ze is geschiedenisdocent op het hbo (godzijdank niet op het Einstein College).

Eerlijk gezegd denk ik dat het een poging was om me bij te spijkeren, omdat er havo-advies uit mijn Cito-toets was gekomen. Papa en mama zeggen allebei dat het echt niet erg is, maar ik denk dat ze dat alleen maar zeggen om me niet rot te laten voelen, want van ons vriendinnengroepje (Dina, Yet en Karen) ben ik de enige. De rest heeft vwo. Dus hebben we een maand lang half ingestorte tempels, omgevallen zuilen en marmeren beelden met afgebroken piemels moeten bekijken.

‘Thanks voor het verpesten van mijn vakantie,’ zei Femke elke dag tegen mij, alsof het mijn schuld was dat ze haar nieuwe borsten in haar nieuwe bikini niet aan de jongens op een of andere Franse camping kon showen (daar gaan we normaal altijd heen).

Nog steeds zondag 31 augustus, elf uur voor mijn eerste les

Wiskundeboek opnieuw gekaft – de buitenkant is nu weer oké, alleen de bladzijden zijn lichtbruin en bobbelig. Rooster nog een keer gecheckt, wiskunde is mijn eerste les. In lokaal 33. Docent: dhr. H. de Koning (tevens mentor). Ik hoop dat hij een beetje een leuke mentor is die snapt hoe het is om jong te zijn in deze pre-apocalyptische tijd zonder hoop voor de toekomst (ik

klink als Yet, maar ze heeft wel gelijk). En dat hij niet vervelend doet over de staat van mijn wiskundeboek.

Iets later, aan tafel

We aten lasagne, want dat is mijn lievelingseten. Femke zei: ‘Pfff, wéér lasagne?’, wat echt bullshit is, want zij heeft de hele vakantie pizza funghi gegeten.

Nog iets later

Ik vroeg aan Femke of ze me alvast kon uitleggen waar lokaal 33 was, maar ze zei dat ik dat zelf maar moest uitvogelen. ‘En je waagt het niet om op school naar me toe te komen om iets aan me te vragen!’ Ze heeft me overduidelijk nog niet vergeven dat we op stedentrip zijn gegaan. Serieus, ze is net een olifant: volgens Wikipedia vergeten die nooit iets. Of misschien is mijn zus wel door aliens ingewisseld voor een *evil* dubbelganger. Dat kan ook nog, want ze gaf me een lijstje met regels waar ik me aan moest houden. Dit is het lijstje van Evil Femke:

1. Je spreekt me niet aan op school. Nooit.
2. In de kantine ga je niet vlak bij me zitten. Nooit.
3. Je praat niet met mijn vrienden. Nooit.
4. Je zegt tegen niemand dat je mijn zusje bent. Nooit.
5. Je ‘clubje’ praat ook niet met me (ook Dina niet, al is die wel een soort van oké).

‘Je bent bij punt vijf het woord “nooit” vergeten,’ zei ik nadat ik het gelezen had. ‘En ik heb nog wel een vraagje over punt één:

als de school wordt overvallen door een horde hersenetende zombies, geldt dat punt dan nog steeds?’

Ze zei ‘Pfff’ (natuurlijk) en daarna: ‘Ja, dan nog steeds. Precies daarom.’

‘Waarom?’

‘Omdat je dit soort nerdvragen aan me stelt. Nerd.’

‘Ik ben geen nerd – ik heb havo-advies, weet je nog?’

‘Dan ben je een nerd zonder *benefits*. Echt, alleen nerds checken duizend keer per dag Wikipedia om alles op te zoeken. En je bent vernoemd naar een nerd. Dus je bent wel een nerd. Bespreek dat soort dingen maar met die andere nerd.’

‘Wie bedoel je?’

‘Splinter natuurlijk,’ zei ze vermoeid, alsof alle letters die ze nodig had om de zin te vormen een kilo per stuk wogen.

Splinter is onze buurjongen. En mijn beste vriend. Ik heb hem alleen al zes weken niet gezien omdat hij al die tijd bij zijn oom in Portugal zat om te surfen. Vandaag zouden ze terugkomen, maar hij appte me dat het vliegtuig vertraging had vanwege technische problemen. Ik ga echt nooit surfen, want ik ben bang voor haaien. Splinter zegt dat er geen haaien in Portugal zijn die je opvreten, maar volgens Wiki komt de witte haai in alle zeeën voor. Dus wat als er eentje verdwaald is en voor de kust van Portugal terechtkomt net op het moment dat ik aan het surfen ben? En dat hij uitgehongerd is van al het zwemmen omdat hij de weg naar huis niet kan terugvinden?

Nog steeds zondag, iets van negen uur voor eerste les

Reminder aan mijzelf dat ik aan niemand op school moet

vertellen dat ik vernoemd ben naar Susan Sontag. Misschien moet ik dat ook tegen mijn ‘clubje’ zeggen. Susan Sontag is de oppernerd van alle nerds en hét idool van mijn moeder – haar boeken staan op mama’s speciale plankje naast haar bed. Ik snap niet dat mijn ouders me niet gewoon naar een of andere coole beroemdheid hadden kunnen vernoemen. Echt de misser van de eeuw. Nee, van het millennium. En ik zit er vervolgens mee. Hoeveel zou het kosten om je naam te veranderen?

Paar seconden later

Je naam veranderen kost ongeveer achthonderd euro. Ik heb 13,65 euro.

Iets later

Shit, shit, shit, nog niks van Splinter gehoord en ik kom er net achter dat er in het verleden juist op 31 augustus superveel vliegtuigen zijn neergestort. Ze hadden toch technische problemen? Shit (ik mag van mijn ouders geen shit zeggen, maar ik mag het wel denken, toch?).

Maandagochtend 1 september – B-Day (B = Brugklas)

Nog geen nieuws van Splinter, maar gelukkig ook geen nieuws over neergestorte vliegtuigen. Volgens Wiki is het vandaag Rampenpreventiedag in Japan. Ik hoop dat dat mij ook behoedt voor verdere blunders. Heb bij het ontbijt wel bijna mijn kom cornflakes omgestoten. Eigenlijk was dat Femkes schuld, want die begon ineens aan mijn T-shirt te trekken.

‘Het zit te strak,’ zei ze.

‘Kijk naar jezelf,’ bromde ik.

‘Dit is “goed-strak”’ zei ze, terwijl ze aan het aangerimpelde topje trok dat haar nieuwe borsten ingepakt hield als een toffee, maar dat wel haar navel bloot liet. ‘Jouw T-shirt is “te-klein-strak”. En het is kinderachtig.’

Ik keek naar mijn lichtgele Paul Franka-T-shirt met aapjes erop. ‘Maar het is mijn lievelingsshirt!’

‘God, hoe oud ben je? Vier?’

‘Femke,’ zei mama waarschuwend. Om vervolgens Femkes kant te kiezen door te zeggen dat het misschien wel een goed idee was om een ander T-shirt aan te trekken voor mijn eerste schooldag.

‘Maar ik had dit shirt vorig jaar ook aan op mijn eerste schooldag en toen zei je er niks van!’

‘Dat was groep acht,’ zei Femke. Ze zei ‘groep acht’ alsof ik vorig jaar in een tbs-kliniek had gezeten in plaats van op de basisschool.

Na het ontbijt, op mijn kamer

Net al mijn T-shirts aangehad. Alle zevenentwintig in tien minuten (best een goed record eigenlijk). Kleding-alarm. Alles is ‘te-klein-strak’ of kinderachtig, of beide. Hadden ze dat niet even eerder tegen me kunnen zeggen in plaats van minder dan een uur voordat ik naar school moet? En waarom is mama deze vakantie niet nieuwe kleren met me gaan kopen? We komen net uit Italië – daar hebben ze mode toch ongeveer uitgevonden? (Dat moet ik even opzoeken. Nee, toch maar niet. Dan ben ik een nerd.)

Een paar minuten later

Femke kwam net mijn kamer binnen met het rode topje dat ze in Rome had gekocht – mocht ik wel lenen, zei ze. Ik vroeg haar of ze op Wiki had gelezen dat het vandaag Doe-zomaar-iets-aardigs-dag in Nieuw-Zeeland was. Ze keek me aan alsof ik gek was geworden, zei ‘nerd’ en daarna: ‘Vergeet mijn lijst niet.’

Het topje staat mooi. Yes! Einstein College, ik kom eraan!

Minuut later

Papa en mama stonden onder aan de trap toen ik naar beneden kwam met mijn rugzak op mijn rug. Ché stond ernaast en kwispelde zo hard dat hij omviel.

Ik keek achter me. ‘Wie gaat er trouwen?’

‘We mogen je toch wel uitzwaaien op deze belangrijke dag?’ zei papa met vochtige ogen alsof hij een hooikoortsaanval had. Daarna gaven ze me een groepsknuffel waar ik snel tussenuit gleed als een in boter gebakken garnaal (al kan die niet meer glijden). Vervolgens zoenden ze elkaar vol op de mond – recht voor mijn neus! Zou je ook een jeugdtrauma kunnen krijgen van blootgesteld worden aan overdreven nog-steeds-verliefde ouders?

Op de fiets

Ik vroeg aan Dina of zij mij ook een nerd vond.

‘Nee, ik vind je geen nerd.’

Zie je wel – natuurlijk ben ik geen nerd. Als je beste vriendin dat zegt.

‘Nerds halen alleen maar negens en tienens, toch?’ vervolgde

ze. ‘Jij bent meer van de zessen en zevens. Wat ik eigenlijk niet snap, want je zoekt de hele tijd van alles op en dat is wel weer extreem nerdy.’

Ik denk dat ik van gezin moet ruilen met Dina, want zij en Femke zijn het blijkbaar enorm met elkaar eens. En Dina is enig kind en dat lijkt me wel wat – alleen niet bij Dina’s ouders eerlijk gezegd. Haar vader is altijd weg; ik denk omdat haar moeder best wel gek is. Dat mag ik niet zeggen van mijn ouders (en ook niet van Yet, want dat is politiek incorrect), maar bij de eindmusical kwam ze na de voorstelling naar me toe en ging zo hard met haar hand door mijn haren dat ik bang was dat ze mijn hele hanenkam eraf zou trekken (ik speelde een punker). Ze zei: ‘Suzanne, Anne Anne... Anne Frank leeft nog. Weet je dat ik haar heb helpen ontsnappen naar Brazilië want ik ben de nieuwe Nikita, geheime spion.’

‘Is het wel verstandig om dat tegen mij te zeggen als het geheim is?’ vroeg ik omdat ik niets beters wist te zeggen.

Ze wees met haar wijsvinger alsof ze een pistool op me richtte, kneep haar ene oog dicht en zong: ‘Suzanne, ik ben stapelgek op jou!’ Wat een of ander duf liedje is van honderd jaar geleden (gelukkig ben ik niet daarnaar vernoemd – het kan erger dan Susan Sontag).

Dan toch maar liever opgescheept zitten met Evil Femke.

Net voor de eerste les, op school

We konden lokaal 33 niet vinden, want de school was een soort doolhof. ‘Weet u waar lokaal 33 is?’ vroeg ik aan een docent, een man met een snor.

‘Zoek het lekker zelf uit, brugger,’ zei hij geïrriteerd en ik realiseerde me dat dit mijn eerste officiële megamisser was op het Einstein College (en de eerste les was nog niet eens begonnen): het was helemaal geen docent, maar een bovenbouwer! Maar hoe had ik dat moeten weten? Hij had een snór! Niet zomaar een paar haren, maar een dikke snor alsof hij een nepsnor had opgeplakt. Dat was vast niet zo, want ik denk niet dat bovenbouwers nepsnorren opplakken zodat ze er net zo oud uitzien als echte volwassenen met een baan en zo.

Ik schaamde me kapot. Gelukkig kwam Yet er net aan en die wist waar we naartoe moesten.

In lokaal 33

Nog geen spoor van onze mentor/docent. De meeste klasgenoten zien eruit zoals ik me voel: alsof ze moeten overgeven van de zenuwen. Alleen al kiezen aan welke tafel je ging zitten was zenuwslpend. Gelukkig zitten Dina, Yet en ik bij elkaar aan twee tafeltjes achter in het lokaal. Yes! Ka kan straks naast Yet, maar die is er natuurlijk nog niet. Zij woont het dichtst bij de school, maar heeft van ons vieren de meeste make-up op, dus de meeste tijd nodig.

Paar minuten later

In de deuropening stond serieus het allermooiste meisje (of vrouw, ik wist het niet meer zeker na De Snor) dat ik ooit had gezien. Ze leek een model dat zo uit een tijdschrift was gestapt, gefotoshopt en alles. Ze kwam naar ons toe lopen en zei: ‘Hoi.’ Daarna vroeg ze aan Yet: ‘Kan ik hier zitten?’ en ze wees op de

Nog vijftien uur en dan ga ik naar de brugklas.

De eerste zit vol **uitdagingen** die ik niet had zien aankomen:

- ➔ Mijn beste vriend Splinter is in de zomervakantie opeens **een hunk** geworden.
- ➔ Ik zit in de klas met het **allermooiste meisje** dat ik ooit heb gezien.
- ➔ En ik wil voor het eerst **zoenen**. Denk ik.

Ondertussen blunder ik dapper mijn brugklassdagen door.

Tip: vertrouw nooit op **tutorials** of **bh-vullingen**.

Hopelijk helpen mijn missers jou om je goed voor te bereiden op de brugklas.

HET BOEK VOOR
BRUGKLASSERS
(IN AANTOCHT)

B
←

Dit boek is goedgekeurd door

ZIEN IN DE KLAS

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

Vriendschap

Brugklas

Verliefdheid

